

Ὁ μὴ ἔχων ἦθος χρηστόν, ὁ ρέπων εἰς ἀνόμους ἐρω-
τικὰς πράξεις: *Γυναῖκα ἀνήθικη. Κορίτσι - παιδί ἀνήθικο.*
Συνών. ἀνάποδος **A 6**, ἀντίθ. ἡθικός, τίμιος.

ἄνηθο τό, ἄνηθον Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἄνηθο κοιν.
ἄνηθ-θο Ρόδ. ἄν'θου βόρ. ἰδιώμ. ἄνεθο Κύπρ. ἄνηθρο
(Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 191) ἄνηθος ὁ, Αἴγιν.
Κρήτ. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. ἄν'θος Θράκ. (Σαρεκκλ.)
ἄν'θους Β.Εὔβ. Θεσσ. Σάμ. ἄνηθ-θας Ρόδ. Πληθ. ἀνήθῃ
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄν'ηθον.

1) Τὸ φυτὸν ἄνηθον (anethum) τῆς τάξεως τῶν σκια-
δανθῶν (umbelliferae) κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Πβ.
ἀγροῖαν'ηθον. **2)** Ἐπιθετικ., ἀδύνατος, ἰσχνός, καχε-
κτικός Κρήτ.: *Ἄνηθο πρᾶμα εἶναι. Πολλ' ἄνηθο 'ν' τὸ*
κωπέλλι.

ἀνηθόσπορος ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄν'ηθο καὶ σπόρος.

Τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ ἀνήθου.

* **ἀνήκουστα** ἐπίρρ. ἄκουστα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήκουστος.

Οὐχὶ ἐξ ἀκοῆς, μετὰ τοῦ ρ. ἔχω: *Ἄκουστα τό 'χ' ἀκόμα*
(δὲν τὸ ἔχω ἀκόμα ἀκούσει). Ἀντίθ. ἀγροῖκητῆ, ἀ-
κουστά.

ἀνήκουστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) ἀνήκουστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀν'ήκουστος.

Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, πρωτάκουστος, συνήθως ἐπὶ πράγμα-
τος κακοῦ ἐνθ' ἄν.: *Ἀνήκουστα πρᾶματα σύνηθ.* Ἀν-
κουστα λόγια λέει Τραπ. || Ποίημ.

*Νύχτα γεμάτη τρικυμὰ καὶ ταραχὲς καὶ ἀντάρες,
κρυφὲς κραυγὲς γυρίζουνε καὶ ἀνήκουστες τρομάρες*

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 79. Συνών. ἀγροῖκητος **A 2**. Πβ.
ἀνάκουστος.

ἀνήκω κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀν'ήκω.

1) Ἀνάγομαι εἰς τὴν κυριότητά τινος ἢ εἶμαι κτημά-
τινος (α) Ἐπὶ ἐμψύχων: Σοῦ ἀνήκω (λέγει ἢ σύζυγος
πρὸς σύζυγον ἢ τάνάπαλιν). *Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ ἀνήκει.*

(β) Ἐπὶ ἀψύχων: *Μοῦ ἀνήκει ὁ κῆπος - ἡ περιουσία*
τ' ἀμπέλι - τὸ σπίτι κττ. Γυρεύεις πρᾶμα ποῦ δὲν σοῦ ἀνήκει.

β) Ἀναλογῶ: *Τὰ μισὰ ἀνήκουν 'ς ἐμένα κοιν. Μὴν*
ἔχης παράπονο, ὅ,τι σοῦ ἀνηκοῦσε σ' τὸ ἔδωκα Εὔβ. (Αὐλωνά-
ρ.) **2)** Ἀπροσ. ἀρμόζει, προσήκει πολλαχ.: *'Σ ἐμένα*
ἀνήκει νὰ τὸ κάμω - νὰ τὸ πῶ κττ. 'Σ ἐσένα ἀνήκει νὰ
σιωπᾶς πολλαχ. Ἐν τοῦ ἀνήκει νὰ κάμνη ἔτισε Σύμ.

ἀνηλγία ἐπίρρ. Κάμπ. Σύμ. ἄνηλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.
κ. ἄ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. ἄνηλγία Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἡλγος.

Πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἐνθ' ἄν.: *Ἄνηλα πιάσαμε τὴ*
βλύσι Ἀπύρανθ. *Ἄνηλα ἐσηκωθήκαμε* αὐτόθ. *Ἄνηλα ξεκι-*
νήσαμε ἀπὸ τὸ χωριὸ Λεξ. Πρω. *Ἄνηλγία 'ρταμε* Σύμ.
Ἄνηλγία ἐσηκώστην Ρόδ. Συνών. ἀνήλγεια, ἀνήλγιστα.

ἀνήλγεια ἐπίρρ. Κάμπ. Κῶς Λέσβ. Νάξ. (Φιλότ.) Χάλκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήλγος.

Ἀνηλγία, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Θὰ φτάξωμε ἀνήλγεια Φιλότ.

ἀνήλγιακος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἡπ. ἀνηλγιάκος Ἡπ. ἄνηλγ-
κός Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀνηλγιάκὸ τό, ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 26

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡλγιάκος.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, ἀνήλιος ἐνθ' ἄν.: *Σπίτι ἀνήλγιο*
Ἀθῆν. Συνών. ἀν'ήλγιστος **A 1**, ἀν'ήλγος **1**, ἀντίθ.

προσήλιος. **2)** Τὸ οὐδ. οὐσ., ἀποθήκη, τροφίμων
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.: *Πάντα τ' ἀνηλγιάκὸ τῆς γραιῆς*
ἦταν γεμάτο. Συνών. κελλάρι.

ἀνήλγιστα ἐπίρρ. Κύθν. Μῆλ. Σάμ. Σίφν. ἀνήλγισ-
τα Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήλγιστος.

Ἀνηλγία, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Σηκώνομαι ἀνήλγιστα Κύθν.
Σίφν.

ἀνήλγιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀνήλγιστος Πόντ. (Τραπ.)
ἀνήλγιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀνήλγιστος σύνηθ. ἀνήλγιστους
βόρ. ἰδιώμ. ἄλγιστος Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.)
Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἡπ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.
ἄλγιστους Εὔβ. (Στρόπον.) κ. ἄ. ἀνάλγιστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀν'ήλγιστος. Τὸ ἄλγιστος ἐκ τοῦ
ρ. λιάζομαι παρὰ τὸ παλαιότερον ἡλιάζομαι. Τὸ ἀν-
ήλγιστος ἐκ τοῦ ἄλγιστος καθὼς καὶ ἄβαθος - ἀνάβα-
θος, ἄβλαβος - ἀνάβλαβος κττ., περὶ ὧν ἰδ. στερητ. ἀ-

A) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου
σύνηθ.: *Τόπος ἀνήλγιστος. Σπίτι ἀνήλγιστο πολλαχ. Ἀνήλγιστ'*
πλαγὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χάσκει μέσα 'ς τὸ βράχο ἕνα βαθιὸ
ἀνήλγιστο, σκοτεινισμένο, κατασκοτεινὸ σπήλαιο ΚΠασα-
γιάνν. Παραμύθ. 6 *Τὰ ἀνήλγιστα βάθη τῆς γῆς* ΑΚαρκα-
βίτσ. Λόγια πλώρ. 179 *Καλύβι ἀνήλγιο* ΑΚαρκαβίτσ.
Ἀρχαιολόγ. 8. || Ποίημ.

Ὅλα τοῦ ἡλίου τὰ ὄνειρα, οἷς ὠνειρεύτηκα, ὅμως

ὅπου ξυπνήσω, ἀνήλγιστος πάντα 'ς τὴ νύχτα ὁ δρόμος

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 117. **β)** Ὁ μὴ ἐκτεθειμένος
ἢ ὁ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν
ἡλιακῶν ἀκτίνων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ἀνήλγιστο*
ἢ ἀνήλγιο καλαμπόκι - σ'τάρι κττ. Κονκούλλια - μπαμπάκια
ἀνήλγιστα ἢ ἀνήλγιστα. Σταφύλια ἀνήλγιστα ἢ ἀνήλγιστα (τὰ
μετὰ τὸν τρυγητὸν εἰσαγόμενα κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ληνόν)
σύνηθ. *Ροῦχα ἄλγιστα* Σαρεκκλ. *Ἄλγιστο σεδόνι* Κρήτ.
Ἄλγιστα βελανίδια - χαρούπια αὐτόθ. *Ἄλγιστες σταφίδες*
αὐτόθ. *Ἄλγιστον καλαμπόκ'* Στρόπον. *Ἀνήλγιστα φασούλια*
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνήλγιστο φίδι (εἶδος ἰοβόλου ὄφεως
οὐδέποτε ἡλιαζομένου) Πελοπ. (Κορινθ.) *Ἀνήλγιστο κερί*
(τὸ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον πρὸς λεύκασιν, τὸ κίτρινον)
Λεξ. Δημητρ. *Ἀνήλγιστον νιρὸ* (τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου ἀντλούμενον καὶ χρησιμοποιοούμενον ὑπὸ τῶν γυναι-
κῶν πρὸς λοῦσιν κατὰ τὴν 24 Ἰουνίου) Λέσβ. *Ἀνήλγιστ'*
ἤρθαμι (πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου) Αἰτωλ. || Φρ. *Ἀν-
ήλγιστος ἄνθρωπος* (ὁ διαρκῶς μένων ἐν τῇ οἰκίᾳ του)
Πελοπ. (Ἀρκαδ.) *Ὁ βασιλεὺς ὁ ἀνήλγιστος* (ὁ Χάρως) Λεξ.
Δημητρ. *Λῶσ' του τὸ μαχαίρι νὰ κόψη τ' ἀνήλγιστα καβούρια*
(ἐπὶ δειλοῦ. ἀνήλγιστα καβούρια = εἶδος καρκίνων ὑποκι-
τρίνων καὶ ἡμιθανῶν) Πελοπ. (Λακων.) Τὸ θηλ. *Ἀνήλγ-
ιστη* ὄν. γυναικὸς Μεγίστ. *Ἀνήλγιστο Νερό* τοπων. Πελοπ.
(Μάν.) **γ)** Ὁ ἔχων ἄβραν τὴν ἐπιδερμίδα ὡς μὴ ἐκτι-
θέμενος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ ἐσκιατραφημένος (Ἐβδομαδ. Τύπ.
8 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Δημητρ.: *Κοίταζα τοὺς δγὼ Τουρκο-
πούλλες, ἦτανε τρυφερὲς καὶ ἀνήλγιστες, ἦτανε τριανταφυλλεῖς*
(Ἐβδομαδ. Τύπ. ἐνθ' ἄν.) *Μετὰ μικρούλλα ἀνήλγιστη* Λεξ.
Δημητρ. Καὶ ἄνευ οὐσ. ἢ ἀνήλγιστη ἢ ἀνήλγιστη ἐν παραμυθ.
ἢ βασιλοπούλλα τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος δὲν εἶδε ποτὲ πολλαχ.

2) Χλωμός ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 46: *Ὅ,τι εἶχε βγῆ*
ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὕστερις ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνια... ὁμορφάν-
θρωπος, μὰ λιγνός, στεγνωμένος, ἀνήλγιστος.

B) Οὐσ. **1)** Ἀρσ. καὶ οὐδ., εἶδος ὄφεως δηλητη-
ριώδους ζῶντος ὑπὸ τὴν γῆν (πιστεύεται ὅτι ὁ δηχθεὶς
ὑπ' αὐτοῦ θεραπεύεται μόνον ἂν παραμείνῃ εἰς μέρος ἀνή-

λιον) Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αίτωλ.): Τόνε δάγκασε ένας ανήλιαστος Τριφυλ. 2) *Αγριόν τι χόρτον ἐδώδιμον Κέρκ. (*Αργυράδ.)

Πβ. ἀνὴλῆακος, ἀνὴλῆος.

ἀνήλικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνὴλ'κοις βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνὴλῆκος.

Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ παῖς ἔτι ἢ ὁ μὴ φθάσας εἰς τὴν λεγομένην νόμιμον ἡλικίαν, ἦτοι τὸ 21 ἔτος, διὰ τὰ ἐνεργῆ αὐτεξουσίως: Παιδί ἀνήλικο. Κόρη ἀνήλικη κοιν. || Φρ. Τὸ βρῆκαν ἀνήλικο τὸ καημένο! (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου ἡλικιωμένου καὶ ἐξαπατηθέντος) πολλαχ. || *Ἄσμ.

Εἶμαι μικρὸ τὸ μαῦρο, μικρὸ καὶ ἀνήλικο

καὶ ἀπὸ σεβδᾶ δὲν ξέρω τὸ κακοροζικο!

*Ηπ.

*Εχω παιδάκια ἀνήλικα, δὲν ξέρουν πὸ ντουφέκι αὐτόθ. || Ποίημ.

Μὲ πέντε ἀνήλικα ὀρφανά, γυμὰ καὶ πεινασμένα,

ζητᾷ μὴ χήρα διακονιὰ 'ς τὰ ἔρημα τὰ ξένα

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 19.

***ἀνηλικώμα** τό, ἀναλίκωμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνὴλῆκώω.

1) Ἀνατροφή: Ἐχ' βάσανα πολλὰ τ' ἀναλίκουμα αὐτ'νοῦ τ' πιδιῶ. Συνών. ἀνάθρεμμα 2, ἀναθρεμός, ἀναθροφή 1. 2) Ἐνηλικίωσις: Μὴ τ' ἀναλίκουμα τοῦν πιδιῶν τ'ς θ' ἀνασάν'νι καὶ αὐτεῖν' οἱ καημέν'! Μὴ τοῦ ἀναλίκουμα τοῦ πάντρουπις κιόλα τοῦ κουρίτσι σ'.

***ἀνηλικώνω**, ἀναλικώνω *Ηπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,54 —Λεξ. Μπριγκ. ἀναλ'κώωνω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἡλικία.

1) Μετβ. ἀνατρέφω τινὰ ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἔνθ' ἀν.: Ἰγὼ ἔχου σκομπὸ ν' ἀναλ'κώσου τὰ πιδιά μ' καὶ νὰ φύγουν ἀπουδῶ Αἰτωλ. Ἀναλ'κώθ'κι τὴν καὶ τοῦ κουρ'τσάκι σ' καὶ κάθ' δ'λεῖς αὐτόθ. Πιδὶ ἀναλ'κουμένου αὐτόθ. || Ποίημ.

Τὸ ξέρει ὁ τσέλιγκας καλὰ πῶς εἶμαι σπιτιακός του

εἰ ἐγὼ τοὺς ἀναλίκωσα καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Γεωργούλλα

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναστένω 6. Καὶ ἀμτβ. φθάνω εἰς ἡλικίαν, γίνομαι ἐνήλικος Κρήτ.: Τὸ κωπέλλι ἀναλικώνει ἀπὸ λίγο σὲ λίγο. Συνών. μεγαλώνω.

2) Μεταφ. πτωχὸς ὢν ἀποκτιῶ περιουσίαν, προάγομαι οἰκονομικῶς Κρήτ.: Ὁ δεῖνα ἀναλίκωσε. Συνών. ἀναλαβαίνω 3, ἀναπλωρίζω Β 1, ἀναπείανω 11, πείανω (ἰδ. πείανω).

ἀνήλιος ἐπίθ. κοιν. ἀνὴλ-λιος Κύπρ. ἀνήλιους βόρ. ιδιώμ. ἀνηλιος Ρόδ. ἀνηλῆλιος Ρόδ. ἀνανήλιος Κύπρ. Οὐδ. ἀνὴλ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνὴλῆος. Εἰς τὸ ἀνανήλῆος διπλῇ σύνθεσις τοῦ στερετ. ἀ-. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀνὴλ' παρὰ τὸ ἀμάρτ. ἀνὴλιν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἥλιον ἢ ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.): Δωμάτιο - σπῖτι - ὑπόγειο ἀνήλιο κοιν. Ὁσπίτ' ἀνὴλ' Σάντ. || *Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὰ ρούσοια κλήματα τσ' εἰς τοὺς ἀνήλιους κάμπους ἔτσιε σπέρνει ὁ λυγερός μὲ τ' ὠραῖο του ζευγάρι

Χίος

*Ελα νὰ πὰ' πηδήσωμε εἰς τοὺς ἀνήλιους τόπους

αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνήλιος Χίος Ἀνελίας Ρόδ. Ἀνήλιο Χίος Ἀνήλιον Ἡπ. Μακεδ. Ἀνήλια Ἀνδρ. Ἡπ. Μακεδ. Ἀνήλιες Ἀνδρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.

Πβ. Αἰσχ. Προμ. 453 «ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις».

β) Ὁ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον ἢ εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων Μακεδ. Τήν.: Ὁ δεῖνα τὰ πατεῖ ἀνήλια τὰ σταφύλια Τήν. || Παροιμ. φρ. Νὰ μὴ πιρ'μέφ'ς φουτιὰ π' ἀνήλιου ξύλου (νὰ μὴ προσδοκᾷς καλὸν ἀπὸ ἀνθρώπου μοχθηρόν. ἀνήλιου ξύλου = τὸ μὴ ξηρανθὲν εἰς τὸν ἥλιον) Μακεδ. γ) Ὁ ἀβρός τὴν μορφὴν ὡς ἐσκιατραφημένος, ὠραῖος Ρόδ.: Ἄσμ.

Θωρῶ 'να νερὸ καὶ κάθονταν, ἀνηλιο παλληκάρι,

ἀνηλιο καὶ ἀμουστάκωτο κ' ἐπάνω 'ς τὴν ἀντρεία του.

2) Ὁ ταχέως φεύγων καὶ ἐξαφανιζόμενος (ἢ μεταφ. ἐκ τοῦ ταχέως ἐξαφανιζομένου ὁμωνύμου ἐρπετοῦ, περὶ οὗ ἰδ. κατωτ.) Κύπρ.: Ἐσηκώσαμεν τὸν γιόν μας πὸ τὸν πορνὸν νὰ τὸν πέψωμεν εἰς τὴν δουλ-λειάν, ἀμ-μὰ ποῦ 'ν' τον; ἐγίνην ἀνὴλ-λιος! Ὡστε νὰ βκῶ νὰ τοῦ φωνάξω ἐγινεν ἀνανήλιος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεφταόρατος. 3) Οὐσ., εἶδος δηλητηριώδους ἐρπετοῦ κρυπτομένου πάντοτε ὑπὸ τὴν γῆν Κύπρ. Ρόδ. Χίος

Πβ. ἀνὴλῆακος, ἀνὴλῆαστος.

ἀνήμερα ἐπίρρ. ἰνήμερα Μακεδ. (Κοζ.) ἀνήμερα κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) ἀνήμια βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ τοῦ οὐσ. ἡμέρα. Κατὰ τὸν ΚἈμαντ. ἐν Χιακ. Χρον. 2 (1914) 105 «πιθανῶς ἐκ τοῦ ἄλλῃ ἡμέρα».

1) Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, αὐθημερόν, συνήθως ἐορτῆς τινος κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.): Πήγαμε κ' ἤρθαμε ἀνήμερα. Ἀνήμερα τοῦ Χριστοῦ - τ' αἰ - Γεωργιῶν - τῶν Φώτων κττ. Ἀνήμερα τοῦ γάμου κοιν. Ἀνήμερα Χριστοῦγεννα - Λαμπρὴ κττ. Πελοπν. (Τριφυλ.) 2) Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, συνήθως ἐορτῆς τινος Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἀ.: Ἀνήμερα τῆς Λαμπρᾶς Χίος || Παροιμ. φρ. Ἀνήμερα τοῦ παναῦτοῦ χωρκατῆς ἀλ-λαμένος (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως καλλωπιζομένου). 3) Τὴν προηγούμενην ἡμέραν, τὴν παραμονήν, συνήθως ἐορτῆς τινος Ἡπ. Κεφαλλ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀνήμερα τοῦ Χριστοῦ χιόνιζε Ἡπ. Ἀνήμια τ' Φουτῶν ἔχουμε τ' Σταν-ροῦ Αἰτωλ.

Πβ. ἀνιήμερα.

ἀνήμερος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνήμερους βόρ. ιδιώμ. ἀνήμερε Τσακων. Οὐδ. ἀνήμερι Κρητ. (Κασιδ. Σητ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνήμερος. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀνήμερι ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ἀγριος, ἀτίθασος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Βόιδι - ζῆσο - μουλάρι ἀνήμερο. Παιδί ἀνήμερο. || Φρ. Θηρίο ἢ θερὸ ἀνήμερο (ἐπὶ ἀνθρώπου σκληροῦ καὶ ἀσπλάχνου) κοιν. Συνών. ἀμέρευστος 1, ἀμέρωτος 1, ἀντίθ. ἡμερος. β) Τὸ οὐδ. ἀνήμερι, τὸ μὴπῶ ἐξοικειωμένον πρὸς τι, ἀσυνήθιστον, ἐπὶ ἀροτῆρος βοδὸς Κρητ. (Κασιδ. Σητ.): Ἀνήμερι 'ναὶ ἀκόμη τὸ βοῦνι καὶ δὲ γαλοπάει 'ς τ' ἀλέτρι. Πβ. ἀγύμνι. 2) Σφοδρὸς ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 10: Ἀξαφνα δριμὸ σιφουνικὸ σηκώνεται ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ χύνεται ἀνήμερο καὶ φοβερὸ μέσα 'ς τὸν κάμπο ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.

ἀνημπόρετος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Βωμ. 10 ἀνηδόρετος Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνημπόρετος.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατορθωθῇ, ἀκατόρθωτος Κρήτ.: Τὰ ἀνηδόρετα κάνω γὰ νὰ τὸ πετύχω, μὰ δὲ δορῶ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ στ. 92 (ÉLegrand